

διαγωνισμὸν καὶ τὸ «Δὲν θὰ ξεμάσω» τοῦ κ. Ψαρούδα, ἐπὶ στίχων τοῦ Τσοκοπούλου. Ἀμφότερα ἡ κοῦσθησαν διὰ πρώτην φορὰν. Τὸ δεύτερον ἤρρεσεν, ἂν καὶ δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν οὔτε οἱ στίχοι, οὔτε ἡ μουσικὴ. Τὰ δύο γίνωστὰ ἄσματα τοῦ κ. Καλομοίρη «Γρηὰ ζωὴ» καὶ «Γυρνᾷ ὁ Μενέλαος» ἐτραγοῦδησε πολὺ καλὰ, ἀλλὰ μεγαλειέταν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ «Ἐπὶ κληοὺς εἰς τὴν Ἥραν ἀπὸ τὴν «Διδῶ» τοῦ κ. Λαυράγκα. Ἦτο τὸ ὡραιότερον ἐκ τῶν Ἑλλ. τεμαχίων.

Ἐκ τῶν μαθητριῶν τοῦ κ. Τριανταφύλλου καλλιτέρα εἶνε ἡ δ. Καραλοπούλου, ἔχουσα φωνὴν ἔντονον· ἐτραγοῦδησε τὴν Μεγάλην μονωδίαν τῆς «Τραβιάτας» ἐνθουσιάσασα μὲ τὰς vocalises brillantes τοῦ τέλους. Ἦρρεσεν τὸσον ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα. Ἡ δεσπ. Κάκια Φαραντάτου ἐτραγοῦδησε πολὺ καλὰ τὴν «Βιλανέλλαν» τοῦ Dell Acqua, ἂν καὶ ἡ φωνὴ της, ἀρκετὰ διανυγίης, εἶνε ἀδύνατη ἀκομῇ. Ἡ δ. Μαρία Μεσολαῦρᾷ ἔψαλλεν ἐν δυφδίᾳ μετὰ τοῦ κ. Τριανταφύλλου συνοδείᾳ ὀρχήστρας τὴν «Κορσικανικὴν ἐκδίκησιν» (Βαρκαρόλλαν) τοῦ κ. Μαρσίκ καὶ δυφδίαν ἐκ τῆς α' πράξεως τῆς «Μανόν». Ἡ δ. Μεσολαῦρᾷ, πρόφην μαθήτρια τῆς δ. Γκίνη, ἔχει φωνὴν καλλιερημένην καὶ εὐχρον προσόντα ἐπιδεικνύοντα ἐπαρκῶς εἰς τὴν δυφδίαν τῆς «Μανόν», ἥτις ἀπεδόθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ ζωηρότητος. Ἐν τέλει ἐψάλλη ἡ τρίτη πρᾶξις τοῦ «Βερθέρου» ὑπὸ τοῦ κ. Τριανταφύλλου, ἔχοντος ἐκατέρωθεν τὴν δ. Κοτζιᾶ καὶ τὴν δ. Φαραντάτου. Ἡ φωνὴ τῆς δ. Κοτζιᾶ διακρίνεται εἰς εὐρύτητα «βελύμ» καὶ εἰς πλαστικότητα.

— Εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ὁδείου οἱ μαθηταὶ τῆς κ. Καμπανάκη ἔδωσαν συναυλίαν ἄσματος. Αἱ ὑψίφωνοι δνὶς Πατρικίου καὶ κ. Λογοθέτου καὶ ὁ βαρύτονος κ. Βλυσίδης, τοῦ ὁποῖου τὸ μέλλον προσιωνίζεται ἐπιζήλον, ἐτραγοῦδησαν τεμάχια Ἱταλικῶν μελοδραμάτων καὶ δύο ἄσματα τοῦ Σαμάρα.

— Ἡ δευτέρα συναυλία μουσικῆς δοματίου τῶν κ.κ. Σουλτσε καὶ Φαραντάτου ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς σονάτες: τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Λεκευ. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς σονάτας τοῦ Μότσαρτ ὑπῆρξε λεπτή ἀλλ' ὁ κ. Σουλτσε ὑπέρβησε εἰς ἐκδήλωσιν πάθους, Ἡ τοῦ Μπετόβεν, πλήρης πάθους καὶ συγκινήσεως· ἰδίως τὸ α' μέρος ἐπαίχθη τέλεια· ὁ κ. Φαραντάτος ἐξετιμήθη διὰ τὸ ρυθμικὸν καὶ ἀβρόν παιξίμω του. Ὁ Σουλτσε διεκρίθη κυρίως εἰς τὴν τρίτην σονάταν, ἣν φαίνεται αἰσθανόμενος ἰδιαίτερος. Ἡ σονάτα τοῦ Λεκευ ἄγνωστος εἰς τὰς Ἀθήνας· εἶνε ἀρκετὰ δύσκολος εἰς νόησιν καὶ εἰς ἐκτέλεσιν.

Ὁ Λεκευ ἀπέθανε μόλις 23 ἐτῶν, ἡ μοναδικὴ δὲ αὐτῇ σονάτα του εἶνε ἕνας ὕμνος τῆς νεανικῆς ζωῆς. Ἐχει ὁρμητικὸν πάθος, τὸ ὁποῖον ἐνισχυθὲν δὲν ἀπεδόθη ἐπαρκῶς, ὅπως πάλιν τὸ μέρος tres lent ἐπαίχθη ὑπερβολικὰ ἀργὰ καὶ κάπως κουρασμένα.

— Διὰν ἐπιτυχίᾳ ὑπὸ ἐποψιν ἐκτέλεσεως καὶ κο-

Ἡ ὑψίφωνος δ. Φλώρα Πασχάλη

σμικῆς συγκεντρώσεως ἡ συναυλία τῆς νεαρᾶς διπλωματούχου τοῦ ἄσματος δεσποιν. Φλώρας Πασχάλη, μαθητριάς κ. Φωκά. Ἐξετέλεσε τὸ ἀρκετὰ δύσκολον καὶ πλούσιον πρόγραμμα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν. Ἡ φωνὴ της διανυγίης, ἐκφραστική, συμπαθῆς, ἠκούσθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Τὸ κλασικὸν μέρος τοῦ προγράμματος, περιλαμβάνον ἄσματα τοῦ Χαίνδελ, τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Ρομπενσταϊν, ἀπεδόθη πολὺ καλὰ· τὴν μεγαλειέταν ὅμως ἐπιτυχίαν συνεκέντρωσε τῆς «Αἰδᾶς» τὸ μέρος Bitorna vincitor, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ δ. Πασχάλη ἀπέδειξε μεγάλα προσόντα δραματικῆς ὑψίφωνου. Ἦρρεσαν ἐπίσης πολὺ τὸ Enfant prodigue τοῦ Δεμπυσσύ καὶ ἡ μονωδία τοῦ «Πρωτομάστορα» συνοδείᾳ πλαγιάου καὶ κλειδοκυμβάλου, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπανελάβεν. Ἐπίσης ἐτραγοῦδησε πολὺ καλὰ τὸ «Εἰδύλλιον» καὶ τὸ «Μάνα καὶ γνιὸς» τοῦ Σαμάρα. Ὁ κ. Λυκούδης ἐπαίξε τέσσαρα πολὺ εὐμορφα τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ «Νοσταλγία» τοῦ κ. Πανουργιᾶ καὶ τὸ «Adagio Pathetique» τοῦ κ. Μαρσίκ ἠκούσθησαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα» ἔδωκε τὴν πρώτην ἐφέτος συναυλίαν τῆς ὀρχήστρας της. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανεν ἐκλεκτὰς συνθέσεις, τοὺς «Γάμους τοῦ Φίγαρο» τοῦ Μότσαρτ, ἄσματα Μασσενέ, Γκοντάρ καὶ τῶν ἰδικῶν μας κ.κ. Καλομοίρη καὶ Λάβδα. Μετέσχον τῆς συναυλίας ἡ δ. Ε. Βαρεϊάδου